

Ráduly János

Félperces történetek (IX.)

Besegít Mikulás bácsi

Holnap Szent Miklós napja. Ma este jár a Mikulás. Déligyümölcsöt vásároltam — ajándékba.

— Gyönyörű banánt kaptam — szól az elárúsító —, s elővett egy csokor banánt. Üde-sárgák voltak, elnyúltak hosszán, egyformáknak látszottak. Édes testvérekként simultak össze. Öt darab egyetlen csokorban. Az egyiket megmértem: 25 centiméteres volt.

— Jaj — mondtam meglepetten —, ki fűzhette őket össze ilyen mesterien?

— A déli égbolt — válaszolt az üzletes —, s én most déli csodaként árulom. Besegít Mikulás bácsi is.

Sajátos íze

Béla, a pálinkafőzdés, azt mondja a társaságnak:

— Most ezt kóstolják meg! Nekem az egyik kedvenc italom. Két gyümölcsöt társítottam. Ritka termék. Találják ki, mi volt a nyersanyaga?

Nos, a találgatásokban nem volt hiány. Egyikünk megjegyezte:

— Az ízén bizonyos mértékű vadságot érzek.

— Eltalálta — válaszolt Béla —, vadalmából és vadkörtéből pároltam. A vadkörte már alig létezik, holott — látják-e? — sajátos íze értéket jelent.

Ötvenhat unoka

Bandi végül is elhozta a tizenöt darab paszulykarót. Azt mondta:

— A karó darabja két lej, ugye, vittem volt bort, most nem tartozunk egymásnak. Az a helyzet, hogy családukbán tizenhárom gyermekünk született, tizenegy leány és két fiú. Ötvenhat unokám van. A leányok segítenek rajtunk, de a fiúk munkanélküliek. A kettejük nyolc gyermekét is mi etetjük.

— Miket főztök?

— A feleségem naponta húsz literes fazékban főzi a levest. Pityóka, káposzta, fuszulyka kerül a puliszka mellé. Néha — ízesítőnek — csonthoz jutunk a vágóhídon. Azt mondom mégis: nincs nagy baj, már tavaszodik, s a napszámos munka által biztosított lesz az élelem. Ez a remény éltet.

Többet tud

Anti mesélte:

— Engem tanított Lajos tanító bácsi. Azt mondta: „Te a mezőn igen sokat jársz a marhák előtt.”

— Ezt mire értette?

— Az iskolai hiányzásaimra értette. Azt javasolta, tanuljam meg a négy alapműveletet, az összeadást, a kivonást, a szorzást és az osztást. Én egy hoppra megtanultam. Akkor a tanító bácsi az iskolában kiszólította felelni a pionírokat (nyakkendőűs úttörőket). És engemet is. Én a kapott feladatot megoldottam, ez által példaképül jöttem elő. Azt mondta a tanító bácsi:

— Látjátok-e, ti híres pionírok, Anti alig jár iskolába, mégis többet tud nálatoknál. Vág az esze, mint a beretva.

Ablaktalan szívű asszony

A buszmegállóban kérdem a tanítványomtól:

— Hová utazol?

— A városba. Mégpedig a törvényszékre. Válok a feleségemtől. Muszáj.

— Ó, csak meghalni muszáj — mondom félszájjal.

— Né, tanár úr, nincs megértés a családban. Nem is volt soha. Én minden követ megmozgattam, hogy elkerüljük a válást. Eredménytelenül. A nejemnek ablaktalan szíve van. Sötét a lelke. S én a sötétséget nem bírom. Nincs közös gyermekünk — hát elmegyünk kétfelé. Ablaktalan szívű asszonnyal nem szabad közös tányérből cseresznyét fogyasztani.

A kölcsönnadrág

Egyszer az egyik szegény rendű ember elment a gazdag komájához. Azt mondta:

— Szombaton bál lesz, s az egyik nadrágodat add kölcsönbe, menjek el én is a bálba.

— Itt a nadrág — válaszolt a gazdag koma —, de vigyázz rá, mint a szemed fényére.

Na jó, beállt a multság, s a szegény ember is táncra kerekedett. Kicsit ivott, szikrázott a kedve. Azt kiáltotta:

Hej, nadrágom, nadrágom,

Van otthon még vagy három!

Mikor ezt a gazdag koma meghallotta, odaszólt a szegény komájához:

— Ne hencegijél, te, hiszen az én kölcsön nadrágomban táncolsz!

Terhünkre vannak

Kérdem Margittól:

— Lajos férjed hogy s mint van?

— Betegeskedik. Ágyban kellett volna maradnia, de felizgatta magát a mezei munkákért. Elment kórét vágni. Persze, muszájból. Napszámost nem tudunk fogadni, egy ár kórévágásért négy lejt kérnek, ugye, a húsz ár nyolcvan lejbe kerülne. A kicsi nyugdíjból alig maradna. Megmondom az igazat: a határbeli birtokok már a terhünkre vannak. Megöregedtünk.

Reménység-ültetés

Mezőgazdaságtanból gyakorló óránk volt, a tanárunk átvitt az iskolakertbe. Azt mondta:

— Gyümölcsfákat ültetünk. Megássuk a gödröket, azokba beleállítjuk a csemetéket, földet húzunk a tövükre, meg is öntözzük. Ettől kezdve minden kicsi fa reménység-fává változik: lesni fogjuk a rügyek bomlását.

Mikor indultunk volna haza, a tanárunk megkérdezte:

— Na, mivel is foglalkoztunk a mai gyakorló órán?

Leghamarabb Borbála jelentkezett:

— A mai gyakorló órán reménység-ültetés volt — mondta.

Hol dolgoznak a fiai?

Ferencz Zoli tanítványommal a kibédi tréfamesterről, Lukácsi András bácsiról beszélgetünk.

— Sokat járta a házunkat — mondja —, egyszer Budapestről hazajöttem, s azt kérdezte:

— Na, hogy vannak a fiaim?

Tudtam, ez tréfabeszéd a javából, mert András bátyámnak nem voltak gyermekei. Megkérdeztem:

— Hol dolgoznak a fiai?

— Az egyik a pesti pályaudvaron vigasztalja a lemaradt utasokat, a másik a szalámigyárban főkóstoló, a harmadik az ecetgyárban savanyú pofát vágó legény.

Én mosolyogtam, András bácsi pedig nevetett.
